

V zarji mladosti.

(K sliki.)

tara navada je železna srajca“, veli pregovor. Še na Oreharjevi Lenici se je poznalo, da je res tako.

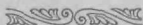
Že pred pustom je izpolnila šesto leto, treba bo na jesen v šolo, a še vedno: punca, punca in punca — od jutra do večera.

Še zdaj punčiko! Zdaj, ko bo treba vzeti v roko abecednik, pisalo in tablico! No, za prej ne rečemo nič, če je v tretjem, četrtem, petem letu pestovala svojo Pepico, dajala jo poljubovat mačicam in psičkom, jo nosila po vrtu in ji dajala duhat cvetice in duhteča jabolka, za takrat ne rečemo nič. Ali zdaj, ko so ji mati prinesli iz podstrešne sobe tako lepo knjigo s podobami, zdaj, ko ji mati že zaupajo, da je ne raztrga in ne pomaže, o zdaj pa, Lenica, s punčiko le proč!

Toda te dneve naj še bo! Ko te pa vpišemo enkrat v šolo, potem bo pa že morala Pepica spat za vedno. Potem boš prenašala in pestovala svojo torbico s knjigami in tablico.

Zarja tvoje mladosti bo pa obledela pred vzhajajočim solncem . . .

F. G.

Na vozu.

Hi! . . . Veselo žvižga bič,
Hitro kakor blisk in strel
Teče, peketa konjič,
S ceste dviga prah se bel.

Vranec glavo dviga v zrak,
Griva v vetru mu vihra,
Ej, saj vé, da čvrst junak
Vodi ga in ga ravna.

Dalje, dalje. — kakor strel
Teče, peketa konjič,
S ceste dviga prah se bel,
In po zraku žvižga bič . . .

Sokolov.

